

[Hans Pinstrup.]

Stationsbyerne som Arbejds mænd eller andet. Man kan selvfølgelig have den Opfattelse, som Flertallet i Udvalget giver Udtryk for — jeg skal slet ikke sige noget til, at man kan have den —, at det er til Ungdommens Bedste, at man hindrer den i eller afholder den fra at faa fat, at købe Ejendom i en usikker Tid; men jeg deler ikke denne Opfattelse, for naar hører vel denne Usikkerhedens Tid op? Og der staar jo et Slægtled af unge, hvis Tid er nu og ikke om 10 eller 15 Aar. Den Ungdom, der i Dag staar over for Køb af Ejendom, af egen Bedrift, har hele sin Levetid kun hørt om Krise og Usikkerhed, og ved ogsaa af praktisk Erfaring, hvad det vil sige. Men netop en saadan prøvet Ungdom burde snarere støttes end hindres i sine Bestræbelser for at faa egen Bedrift, nemlig som Paa-skønnelse for, at de trods den Usikkerhed, de kender, og som de ogsaa venter at møde i Fremtiden, dog er rede til at sætte baade deres Midler og deres Arbejdskraft ind.

Som anført i Betænkningen erkender jeg fuldt ud Værdien af at undgaa en unaturlig Stigning i Ejendomspriserne og dermed i Gældsbyrden, men det, der i denne Forbindelse er Brug for, er, at enhver Form for „Gaardslagning“ som kendt fra forrige Krigsperiode hindres. Det var Gaardslagterne, der paa daværende Tidspunkt kørte fra Sogn til Sogn og købte Ejendomme op og solgte Besætning, Løsøre og alt, hvad der kunde realiseres, stadig foran med Priserne, saa at disse steg unormalt, samtidig med at Ejendommene forringedes. At hindre en saadan Udvikling, gennem Forbud mod Pengeinstitutternes Finansiering heraf eller, om nødvendigt, hvis et saadant Forbud ikke kan udstedes, gennem en særlig Lovgivning, det er efter min Opfattelse af afgørende Betydning for at undgaa en unaturlig Hævning af Ejendomspriserne og dermed Gældsbyrden. Det er Spørgsmaal, som har været drøftet i Udvalget, og naar det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard siger, at der ikke er stillet Forslag derom, vil jeg svare, at det har dog været drøftet ved mange Møder, hvordan man skulde kunne undgaa det, som det ærede Medlem betegnede som Kædehandel. Det er en Opgave, som jeg er sikker paa, at den højtærede Minister vil være i Stand til at løse ved Administrationens Hjælp paa et langt enklere Grundlag end det, denne Lovgivning byder, og saaledes at man kunde undgaa den nuværende Lovgivnings Bestemmelser, der paa mange Omraader griber ind i og vanskeliggør Forholdene for Ungdommen.

Efter Lovens Bestemmelser ligger Tinglysningsgrænsen langt under, hvad et Stats-husmandsbrug kan etableres for, og det er vel nok noget af det dyreste, Landboungdommen i Øjeblikket kan binde an med — men det er altsaa den Vej, man lader staa aaben. Mange unge har faaet deres Køb af Ejendomme slaaet i Stykker, fordi de ikke kunde faa Kautionister, naar disse ingen som helst Sikkerhed opnaaede for deres Forpligtelser. I andre Tilfælde er hele Familier gaaet ind i en fælles solidarisk Hæftelse uden Pant i Ejendommene, hvad der senere har voldt eller kan volde store Ulykker, naar Sygdom eller Dødsfald træffer ind. Endvidere er Forholdet jo det, at enhver Fordringshaver kan komme Kautionister for ikke tinglyste Laan i Forkøbet og tvinge Kautionisterne til at betale endnu mere, end de er gaaet ind for, eller ogsaa tabe alt.

Jeg haaber i Løbet af kort Tid at faa Tilladelse til en samlet Offentliggørelse, der viser nogle af de Urimeligheder, denne Lov i de forløbne Aar har været Aarsag til. Jeg skal anføre et Eksempel, hvor det drejer sig om Overdragelse af en Familieejendom straks efter Lovens Gennemførelse i Fjor. Det gælder en gammel Slægtsgaard, der havde været i Familiens Eje i 172 Aar og blev overdraget til en Søn. Der blev opsat Bestemmelser om Forældrenes Tilgodehavende og Arv til Søkende, men det var altsaa Forpligtelser, der ikke kunde tinglyses. Kun en Maaned efter døde Sønnen, der havde faaet Gaarden overdraget, saa denne overgik til Enken, der for nylig er blevet gift igen, hvorved ikke blot Gaarden er tabt for Slægten, men ogsaa Forældrenes Penge og den afdødes Søkendes Arv.

Ogsaa i mange andre Henseender og ikke blot vedrørende Landbrugsejendomme virker Loven uheldigt, ligesom den vanskeliggør Erhvervelse af egen Bolig for de økonomisk svagest stillede. Der er ved Loven aabnet Mulighed for, at en Ejer paa egen Bekostning kan lade foretage Omvurdering til Ejendomsskyld for at faa denne presset op til det yderste, og dermed Tinglysningsgrænsen; med en saadan Oppresning af Ejendomsskylden følger dog automatisk stigende Skattebyrde, altsaa øgede Byrder ogsaa for Køberen.

Naar der under Behandlingen af Lovforslaget som noget betydningsfuldt er henvist til, at Indenrigsministeren efter Forhandling med Landbrugsministeren i særlige Tilfælde kan tillade Tinglysnings af Gæld over den i Loven fastsatte Laanegrænse, maa jeg sige, at jeg tillægger ikke denne